

Ա.Ս. ԴՈՒՇԿԻՆ

ՔՆԱԾ ԴՇԽՈՒՆԻՆ

ՅԵՎ ՅՈԹ

ՔԱԶԵՐԸ

ՀՐԱՏԱՐԱԿԶՈՒԹՅՈՒՆ ՌՈՍՏՈՎ, ԴՈՆ—1938

891.715
7-97

30 MAY 2011

891.715

Ա. Ս. ՊՈՒՇԿԻՆ

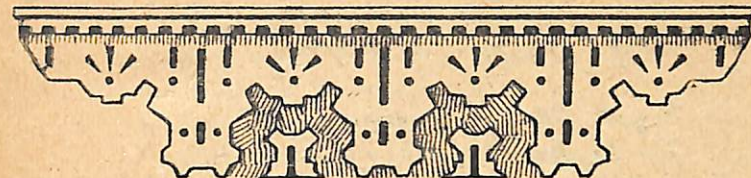
7-97

ՔՆԱԾ ԴՇԽՈՒՀԻՆ ՅԵՎ
ՅՈՌ ՔԱԶԵՐԸ

Թարգմանություն ԱԹ. ԽՆԿՈՅԱՆԻ

ՌՈՍՏՈՎԻ ՄԱՐԶԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ «ԲՈԼՇԵՎԻԿ» ՀՐԱՏԱՐԱԿԶՈՒԹՅՈՒՆ
ՌՈՍՏՈՎ-ԴՈՆ—1938

20807-59

Отв. по выпуску П. Чатынъян.
 Техн. редактор Л. Жданович Корректор М. Кеворкьян
 Обложка худ. Н. Филова

Изд. № 7/33. Сдано в набор 17 января 1938 г., подписано в печать
 22 марта 1938 г. Формат 82x108/32. Объем 1 1/4 п. л. Тираж 5150

Уполобллит № И-757 Типография Ростовского обл. армянского изда-
 тельства «Большевик» (Ростов-Дон, Ворошиловский 27.) Заказ № 140

Մնաս բարով ասելով
 Թագավորը թագուհուն՝
 Գնաց. չեկավ մի տարով:
 Թագունին եր, որնիրուն,
 Առավտից իրիկուն,
 Առագաստում կենտ նստած,
 Լուսամուտին աչքն հառած,
 Ըսպասում եր, սպասում
 Յեվ աչքերը վրնասում:
 Աչքերն ենքան նայեցին,
 Վոր նայելուց ցավեցին:
 Զրկա, չրկա հոգյակը,
 Սիրտն է այրում փափազը:
 Միայն բուքն է խիստ հուզվում,
 Զրունն է գալիս ու դիզվում.
 Ինն ամիսն է հա անցնում,
 Առագաստում թագունին
 Զրորհների սուրբ տոնին
 Պառկում բերում մի աղջիկ,
 Ինչպես վարդի մի փնջիկ:

Առավտուն, լուս ու մութ,
 Արքան յեկավ. ինչ ոգուտ.
 Վրան նայեց թագունին,
 Ծանր-ծանր հառաչեց

Ու հուզմունքից խստագին
Ճաշին ընդմիշտ նա ննջեց:

Արքան մընաց սգավոր.
Նա ել մարդ եր մեղավոր.
Տարին անցավ վոնց յերագ:
Նա կին առավ դեռահաս.
Բարձր, սիրուն, նազելի,
Բայց բնույթը զրգվելի,
Չար ու հպարտ, կրտրրտան,
Կասկածոտ ու մըրթմըրթան.
Ոժիտ ունեւ լի ու լի,
Հետն ել մի հատ հայելի:
Պետք է ասեմ ավելին —
Խոսել գիտեր հայելին.
Հետը ուրախ խոսում եր
Ու զուգվելով ասում եր.
— Ասա դու ինձ, հայելի,
Ո՞վ կա ինձնից ավելի
Արմաղ-շարմաղ, սիրելի:
Հայելին իսկույն և եթ
Խոսում եր թագուհու հետ.
«Չկա քեզնից ավելի
Արմաղ-շարմաղ, սիրելի».
Ու թագուհին հրահում,
Զույգ ուսերը ծռմռում,
Քթի տակը մըռմռում,
Աչքերը ճը՛տ-ճտտացնում,
Մատներովը չը՛տ-չտտացնում,
Զեռքը մեջքին կանթ արած՝
Կանգնում հայելու դիմաց:

Արքագնուհի աղջիկը,
Հոտով վարդի փնջիկը,
Հետզհետե ծաղկելով՝
Ընծանում եր որերով:

Աչք ու ունքը սև սաթ եր,
Լույսը դեմքից կըկաթեր.
Դարձավ սիրունի փեսան
Իշխանագուն Յեղիսեն.
Հոր մոտ զրկեց նա պատգամ.
Արքան ասավ. «Հա, կտամ»:
Յոթը քաղաք, շատ դղյակ
Տվեց ոժիտի տեղակ:
Թագուհին առաքաստում
Իրան զուգում, պատրաստում
Ու հայելուն նա ելի.
— Ասա դու ինձ, հայելի,
Ո՞վ է ինձնից ավելի
Արմաղ-շարմաղ, սիրելի:
Հայելին թե, «Թագուհի,
Լսի՛ր, քեզնից ավելի
Խորթ աղջիկդ է սիրելի»:
Թագուհին է վեր թռչում,
Խփում նրան ու ճչում,
— Ա՛յ դու անպետք ապակի,
Քո սրտիկը թող ճաքի.
Դու ուղիղը չես ասում,
Վրդովել ես ինձ ուզում:
Ա՛յ թե ինչպես աճեց նա,
Հարկե, սիպտակ կերվա.
Հղի մայրը մեն-մենակ
Լուսամուտից շարունակ
Զյունին հնքան է նայել,
Վոր աղջիկն է սիպտակել.
Բայց ինձ ասա դու ելի,
Ի՞մ աննման հայելի.
Միթե յես չե՞մ դշխունը,
Աշխարհի մեջ նշխունը:
Պատասխանեց հայելին.
«Խորթ աղջիկդ է սիրելին»:
Վոնց թե կծած սև ոձից,

Զար թագուհին նախանձից
 Են հայելուն մի բրթեց,
 Բռնեց մի կողմ շարտեց.
 Ճշաց, կանչեց նաժիշտին,
 Կանչեց բերեց իր կշտին.
 Ասավ. «Աղջի, քեզ հետ եմ,
 Թե չե մազըդ կրփետեմ.
 Խորթ աղջկաս հետդ առ,
 Իսկույն և եթ տար անտառ.
 Կապիր նրան ծառերին,
 Բաժին դառնա գայլերին»։

Աստված պահի կնոջ հերսից,
 Ստանան եր խոսում ներսից.
 Հետը վիճել չեք կարելի,
 Մի կըրակ եր անմարելի.
 Նաժիշտն առավ վարդ դշխունուն,
 Տարավ անտառ, այնպես հեռուն,
 Վոր աղջիկը ընկավ գլխի,
 Արցունք թափեց աղի-լեղի
 Ու աղաչեց. «Հույսըս, լույսըս,
 Ի՞նչ եմ արել անմեղ կույսըս.
 Դու ինձ խղճս, ինձ խնայի.
 Յերբ վոր դառնամ յես թագուհի,
 Կըկատարեմ քո բաղձանքը»։
 Նա ել լսեց աղաչանքը,
 Վոչ սպանեց և վոչ կապեց,
 Տեղը թողեց, տունը ըշտապեց.
 — Ի՞նչ, հարցրեց չար թագուհին,
 Վճռեղ մնաց քո դշխունին.
 — «Խոր անտառում, ասեմ ճիշտը,—
 Պատասխանեց սև նաժիշտը,—
 Յես կապեցի զույգ արմունկից,
 Ել չի պրծնի գայլի ճանկից.
 Լափն ել են ե՛լ չըտանջելի,
 Խոր անտառում թող ջընջըվի»։

Լուրը հասավ վողջ աշխարհին,
 Թե կորել ե արքայուհին.
 Թագավորը մնաց լալեն,
 Լալեն, լալեն, մղկըտալեն.
 Ու պատանի անբախտ փեսեն,
 Իշխանագուն են Յեղիսեն,
 Միքոզ սիրտը հա տանջելով,
 Ով տեք աստված՝ հա կանչելով,
 Գնաց գտնի նշանածին։

Հիմի գնանք մենք կորածին.
 Մաղիկ, մաղիկ մղկըտալեն,
 Ե՛ս կողմ, Ե՛ն կողմ վեր-վար տալեն,
 Մուժ անտառը տվեց անցավ,
 Մի գդյակի նա մոտեցավ.
 Շունն հաջելով վրա վազեց,
 Մոտը գալով վոտը լիզեց.
 Թափառական հյուրը չքնաղ
 Սրահ մտավ լուռ ու խաղաղ.
 Պատըղգամբը յելավ վախով,
 Դուռը բացեց յերկաթ ախով.
 Մտավ սենյակ, և վոչ մի շունչ,
 Զորս պատերը կանգնած են մունջ,
 Բայց տախտերին խալ-խալիչա
 Յեվ հատակին նախշուն քեչա.
 Մի անկյունում փայտե սեղան,
 Մի անկյունում մեծ վառարան.
 Տեսավ կույսը դատարկ տեղ չի,
 Բարի մարդկանց մոտ չի կորչի.
 Ու սենյակից դես-դեն մտավ,
 Ցաք ու ցրիվ ինչ վոր գտավ,
 Սրբեց, մաքրեց ու վեր քաղեց,
 Ընկած բանը տեղից կախեց,
 Ու սենյակի դուռը ախեց,
 Սրբի առաջ վառեց կանթեղ,
 Գնաց մտավ մի ծածուկ տեղ։

Ճաշի ժամին, մին ել ահա,
 Բակը լցվան յոթն աթղահա.
 Յոթով մտան սենյակը այն.
 Մեծը ասավ. «Ես ինչ նոր բան.
 Ամեն ինչը արգի-կարգի.
 Ո՞վ ե բերել տունը սարքի.
 Ո՞վ ես, ո՞վ չես, առաջ արի.
 Տեսնենք չափ ես դու, թե բարի.
 Թե մի մարդ ես դու ալեվոր—
 Մեր բիձեն ես դու պատվավոր.
 Թե պատանի—ջիվան-ջահել—
 Մեր ախպերն ես ախպոր վայել.
 Թե ծեր կին ես—մայր յեղիր մեզ,
 Մեզ ել վորդի արա դու քեզ.
 Թե աղջիկ ես հուրիկ-բուրիկ—
 Յեղիր դու մեզ անուշ քուրիկ»։

Յեվ դշխունին յերեաց,
 Մինչև գոտին խոնարհվեց,
 Տան տերերին բարեկեց,
 Վարդի նըման կարմրեց.
 Ներողություն նա խնդրեց,
 Վոր անկոչ ու անծանոթ
 Հյուր ե յեկել իրանց մոտ.
 Իսկույն խոսքից իմացան —
 Դշխունի յե աղջիկն այն.
 Գորգի վրա նստացրին,
 Գաթա, գինի հրամցրին.
 Թողեց գինին գավաթով
 Ու գաթիցը, ամոթով,
 Կտրեց կերպով մի պատառ.
 Հանգստանալու համար
 Յոթն ախպորից հյուրընկալ
 Խնդրեց նա մի մահճակալ.
 Յոթն ախպորով միասին
 Սենյակ տարան հյուր կույսին,

Թողին նրան մեն-մենակ՝
 Քնի իրանց թևի տակ։

Որերն անցնում են կամաց,
 Բայց դշխունին նշանած
 Յոթն ախպորանց դոյակում
 Համ ծլում ե, համ ծաղկում.
 Յեղբայրները խմբովի
 Լուսաբացին՝ մի քովի
 Գնում են միշտ ման գալու;
 Վայրի բաղեր զարկելու,
 Կամ թե թուրք մուրք փնտռելու
 Յեվ գլուխը կտրելու.
 Հալածելու միասին
 Պյատիգորսկի չերքեզին.
 Յեվ դոյակի տիրունին
 Ինքն ե վոր կա դշխունին.
 Վառում, յեփում, պատրաստում,
 Յոթի հետ սեղան նստում
 Ու հակառակ չի խոսում,
 Ջան ե ասում, ջան լսում.
 Որերն եղպես են հոսում,
 Հեքյաթն եսպես ե ասում.
 Յոթն ախպորով վարդ կույսին
 Սիրեցին. բարիլուսին
 Սենյակ մտան միասին.
 Մեծը ասավ. «Վարդի բույր,
 Անվանել ենք մենք քեզ քույր.
 Բայց սիրել ենք քեզ յոթով.
 Մեզ մի անի ամոթով.
 Դու մի թույլ տա, վոր կովենք,
 Պատճառ դառնաս, մենք ցրվենք.
 Յեղիր մեզնից մեկին կին,
 Մյուսներին քույր անգին.
 Դուլխդ ինչ ես դու շարժում,
 Մթթե ինձ ես դու մերժում,

Ընտրիր, վհրս ե քեզ արժան»:
 — Ո՛հ, դուք քաջեր պատվարժան,
 Իմ յեղբայրներ սիրատուն.
 Ճիշտն եմ, ճիշտը ձեզ ասում.
 Առաված պատժի՛ թե ստեմ,
 Տեղիս մեջ վողջ չընստեմ.
 Յես աղջիկ եմ հարսնացու,
 Ունիմ յես ինձ փեսացու.
 Դուք շատ քաջ եք ու խելոք,
 Ձեզ սիրում եմ յես ջուկ-ջուկ,
 Յեղբայրներս եք հարազատ.
 Թողեք խոսեմ յես ազատ.
 Նշանածս ե, ձեզ ասեմ,
 Իշխանագուն Յեղիսեն—
 Յեղբայրները խորհեցին,
 Ծոծրակները քորեցին.
 — Վոր եղպես ե, մեզ ներիր,
 Քրոջ նման մեզ սիրիր.
 Յես այդ մասին, ասեմ ճիշտ,
 Ել չեմ խոսի, չեմ ընդմիշտ,—
 Գլուխ տալով մեծն ասավ.
 Կույսը տեղի մեջ խոսավ.
 «Հա. չես ուզում, ախպեր ջան,
 Քույրդդ լինի դավաճան»:

Յոթն ախպերը փեսացու
 Թողին աղջիկն հարսնացու.
 Սուսիկ-փուսիկ գնացին
 Յեվ խոսքի տեր մնացին:
 Բայց նենգամիտ թագուհին
 Ձեր մոռացել ցավը հին,
 Նա չեր ներում դշխուհուն,
 Վրնց իրանից նա սիրուն:
 Բայց թե են ե ցավալին,
 Գնաց գտավ հայելին.
 Դրավ առջևն ու նստեց.

Իրան գուքեց, պատրաստեց,
 Ժպտաց, ասավ. «Հայելի,
 Ասա, ասա ինձ ելի,
 Ո՛վ ե ինձնից ավելի.
 Արմաղ-շարմաղ, սիրելի»:

— Գեղեցիկ ես, խոսք չկա,
 Բայց անտառում մինը կա,
 Յոթ ախպերանց դղյակում
 Անհայտ ծլում ու ծաղկում.
 Նա յե քեզնից ավելի
 Արմաղ-շարմաղ, սիրելի:
 Ու թագուհին վեր թռավ,
 Իր նաժիշտին ձեռք առավ.
 «Վստահացա՛ր ինձ խաբել,
 Խորթ աղջկաս չըկապել»:
 Նա ել պատմեց յեղածը.
 Թագուհին թե՛ «Ձեղածը
 Քո գլուխը կըբերեմ.
 Քանի վողջ ե դշխուհին,
 Վայը կըտամ քո որին»:

Մատաղ կույսը մի ջերմ որ,
 Ըսպասելով յոթն ախպոր,
 Պատուհանում մանում եր.
 Են ինչ դռան մեծ շունն եր,
 Սաստիկ հաջեց, ու կույսը
 Տեսավ՝ ուղվորը դուրսը,
 Պաշտպանվելով շրնիցը,
 Ներս ե մտնում դռնիցը:
 — Ա՛յ շուն, հանգիստ, ի՛նչ ե, ի՛նչ.
 Սպասիր դու, տատի, քիչ.
 Կըլոեցնեմ յես գժին,
 Ու կըբերեմ քեզ բաժին,
 Գոչեց վերից են կույսը:
 — Իմ զավակս, իմ լույսը,
 Շունդդ ինչքան կատղած ե,

Աղքատ կուգե, վոր կրծե.
 Յեկ ինձ մոտ.—կույսն ուզում ե
 Հաց բերի. շունն հուզվում ե.
 Պատըղգամբին կպչելով,
 Վոտնեքն ընկած հաջելով,
 Թույլ չի տալիս աղջկան
 Մոտենալու են կնկան.
 Հենց պառավը դեպ նրան,
 Հարձակվում ե հա վրան
 Ինչպես կատղած, գազազած.
 — Ես ինչ հրաշք, կույսն ասաց,
 Ես որ շունը ինչ վատ ե,
 Կարելի չե քնատ ե:
 Բերեց հացը ցած նետեց,
 Շանը մի կերպ խորտեց.
 Պառափն առավ ու ասաց.
 «Աղջիկ, որհնի քեզ աստված,
 Շունը վերե չի թողնի,
 Ես խնձորը դու բռնի».
 Ու մի խնձոր մեղրածոր,
 Վոսկեգոծած, կարմրավուն,
 Վեր ե դցում դշխուհուն:
 Շունը վերեն ե գլում,
 Կույսը խնձորն ե խլում:
 «Շան հաջոցը քեզ ինչ փուլթ,
 Աղափլյակս, անձանձրույթ
 Եդ խնձորը կարմրախետ
 Անուշ կանես ճաշից հետ».
 Պառափն ասաց, հեռացավ,
 Շունը նորից չարացավ,
 Նա վազում ե, վազվզում,
 Կոնծկոնծում ե, մըզմըզում.
 Մին չոքում ե, մին պառկում
 Յեվ սրտիցը խոր տնջում.
 Ասել կուգե դշխուհուն՝
 «Դեն շարտիր».—Այ իմ շուն,

Եսոր քեզ ինչ պատահեց,
 Ասավ շանը ու շոյեց:
 Հետո մտավ սենյակը,
 Դրեց, փակեց դռնակը
 Ու սկսեց նա բանել,
 Պատուհանում կազ մանել,
 Աբրեշումից թել հանել,
 Ախպրանց ճամբեն հա պահել:
 Այ խնձորին ծուռ նայել.
 Խնձոր, խնձոր, ինչ խնձոր,
 Կոտո, հյուլթոտ, մեղրածոր,
 Հոտոտ-մոտոտ թարմ ու նոր,
 Կարմրաթուշիկ, վոսկեհատ,
 Կուտ ու կորիզ նուան հատ
 Յերեվում են կեղիից,
 Նոր ե քաղած տերեվից:
 Կույսը յելավ սրտամաշ,
 Ջրհամբերեց մինչև ճաշ.
 Խնձորն առավ նա ձեռքին,
 Մոտեցրեց շրթունքին.
 Միքիչ կծեց ատամով
 Ու կուլ տվեց խիստ համով.
 Մին ել հանկարծ իմ կույսը,
 Իմ հոգյակը, իմ լույսը,
 Անձեն, անձուն, անբարբառ
 Փովեց տեղը շնչասպառ:
 Դալար կոնեք թափվեցան,
 Պայծառ աչքեր փակվեցան,
 Վոսկե խնձոր գլորավ,
 Նախշուն հասակ ճլորավ.
 Ընկավ կույսը նշանած,
 Վոչ կենդանի, վոչ մեռած:

Յեղբայրները անտեղյակ
 Դալիս եյին դեպ դղյակ
 Որվա հաջող թալանից.

Մին ել շունը տան կողմից
 Վրա պրծավ հաջելով.
 Ու նորից տուն փախչելով
 Կուզեր ասել՝ շուտ հասեք.
 Ել մի, ել մի սպասեք.
 Եւ քաջերը վատ նշան
 Հաշվելով հաջոցը շան,
 Սլացան, սենյակ լցվան,
 «Ա՛խ, վա՛խ»: Շունը բարձրաձայն
 Վրա պրծավ, չարացավ,
 Խնձորը կերավ չորացավ.
 Ել հետ չըգա եդ որը,
 Թունավոր եր խնձորը:
 Յոթ ախպերը ամենքով,
 Հոգու սաստիկ հուզմունքով,
 Քրոջ առաջ գլխակախ
 Կանգնած եյին մտազբաղ.
 Ու սրբազան աղոթքով
 Բարձրացրին խնամքով,
 Խառ-խառ շորեր հագցրին,
 Հագցրին ու կապցրին,
 Աղի արցունք մաղեցին,
 Նրան թաղել ուզեցին.

Բայց մտքերը փոխեցին:
 Խորը քնի թևի տակ,
 Ինչպես քնած հրեշտակ,
 Կույսը անուշ եր ննջում,
 Միայն, միայն չեր շնչում:
 Յեղբայրները յերեք որ
 Սուգ նստեցին—սգավոր.
 Բայց դշխունին նախ նախշուն
 Խոպոպները աբրեշում,
 Իր խոր քնից չըսթափվեց.
 Յերեք որը թամամվեց,
 Դրին դադաղ բյուրեղյա
 Ու կարդալով «տեր-ուղղյա»,
 Տարան նրան թափուր սար,
 Սարի տակին մի խոր այր.
 Շղթաներով կախեցին,
 Յոթը սյունից մեխեցին,
 Շուրջը ճաղեր տնկեցին,
 Քրոջ առաջ չոքեցին,
 Ծունըր դրին յերկրային.
 Խորհրդավոր եդ պահին
 Մեծը ասավ.—այ չքնադ,
 Ջահել մտար դու դադադ,
 Ձոհ գնացիր նախանձին.
 Գեղեցկությունդ առանձին,
 Յոթն ախպորով սիրեցինք.
 Բայց բեզ փեսիդ պահեցինք.
 Հիմի դու կաց այս վայրում,
 Մութ ու մթին այս այրում:

Յեվ թագունին նախանձոտ
 Թե կըլսի մահվան բոթ,
 Նորից առավ հայելին,
 Իրա միակ սիրելին,
 Ասավ.—ասա, հայելի,
 Բոլորիցը ավելի

Միթե յես չեմ սիրելի:
Հայելին թե՛ հա ելի,
Ձրկա քեզնից ավելի
Արմաղ-շարմաղ, սիրելի:

Նշանածին են փեսեն,
Իշխանագուն Յեղիսեն
Վողջ աշխարհն ե ման գալիս,
Ման ե գալիս ու լալիս.
Պատահողին հարց տալիս,
Ասե՛ք, ո՞ւր ե դշխունհիս,
Ասե՛ք, ո՞ւր ե նշխունհիս:
Ով լսում ե, զարմանում,
Վորը հայտնի ծիծաղում,
Վորը գլուխը կախում.
Ու արեվին լույս յերես
Դիմեց փեսեն փերճապետ:

— Արև, արև, արեգակ,
Աշխարհն առած թևիդ տակ,
Կյո՞ր տարին շարունակ
Ման ես գալիս յերկնքով.
Բա չի՞ ընկել քո աչքով
Իմ դշխունին նորահաս,
Յես փեսեն եմ անսուրապ:
— Վոչ, չեմ տեսել, պատանի,
Ինձնից կարծիք մի տանի,
Գուցե նա չի կենդանի,
Գուցե մի տեղ լուսնյակը
Տեսել է քո հոգյակը:
Յեղիսեն իր հուշերով
Դիմեց լուսնուն գիշերով.

— Լուսին, լուսին, լույս յերես,
Դու վռակեզոծ յեղջյուր ես.
Այրդ խաժուժ, յուսանջ,

Դու ծագում ես մթի մեջ,
Քեզ ասողերը սիրելով
Հա մնում են նայելով.
Մթեք խնդիրս ես մերժում:
Մի տեղ ես լեն աշխարհում
Ձեռ տեսել իմ դշնունդն,
Նա իմ հարսն ե, յես փեսա:

Լուսին, լուսին, դեհ, ասա:
 Լուսինն ասավ.— Պատանի,
 Ինձնից կարծիք մի տանի,
 Գիշերները մութ-մթին,
 Յես ծագում եմ իմ հերթին.
 Յես չեմ տեսել զշուռհուն,
 Գնա, դիմիր դու քամուն.
 Գուցե նա քեզ ճար անի.
 Գնաս բարով, մի կանգնի:
 Դամուն դիմեց Յեղիսեն.

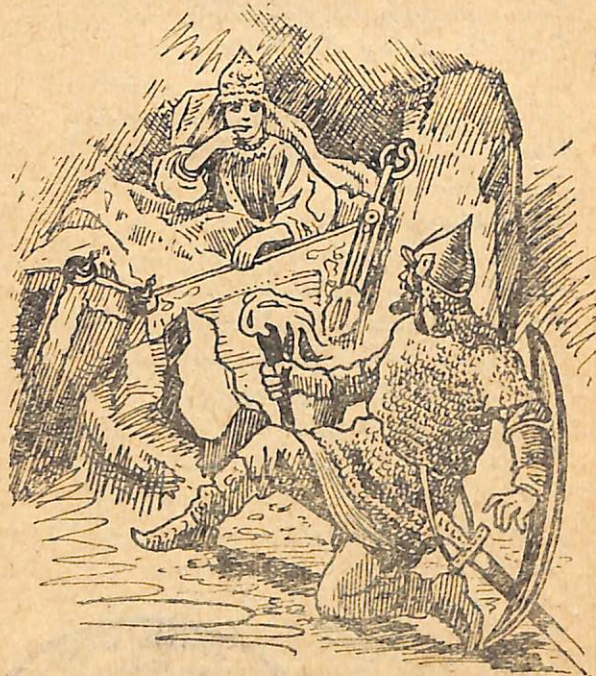
— Կանգնի, քամի, քեզ ասեմ,
Քամի, քամի կորովի.
Հալածում ես խմբովի
են յերկնքի ամպերը,
Հուզում, դիզում ծովերը
Ու քո անուշ հովերը
Տարածում ես անսահման,
Դու հզոր ես անպայման,
Դու չես վախում վոչորից,
Բացի, բացի են Մեկից:
Մի՞թե ինդիրս ես մերժում,
Մի տեղ ես լեն աշխարհում
Չես տեսել իմ դշխուհուն,
Նա իմ հարսն ե, յես փեսա:

Քամին ասավ.—Յես տես
Գետից վերև կա մի սար

Են սարումը մի խոր այր,
Են այրումը-խավարում,
Բյուրեղ դադաղ որորվում.
Շղթաներով ե կախած,
Յոթը սյունից ե մեխած:

Բամին բացեց իր թևը.
Տղան առավ սուգ-սևը.
Լալով գնաց հեռացավ,
Թափուր սարին մոտեցավ.
Սարի շուրջը դատարկ վայր,
Սաբի տակը մի խոր այր:
Գնաց, գնաց մութ անցքով,
Գնաց տխուր հայացքով.
Գնաց գտավ մի դադաղ,
Շղթաներով վերից կախ,

Յեմ դադաղում—հա անշունչ
Իր դշխունին վարդի փունջ:
Վայը տալով իր գլխին,
Վազեց կպավ դադաղին.
Յեմ դադաղը բյուրեղից
Հա փրշովեց իր տեղից:
Կույսը զարթնեց զարմացած,
Շուրջը նայեց ու ասաց.
— Ա՛խ, եսքան ել մարդ քնի,
Իր գլուխը վեր դնի...
Վեր բարձրացավ դադաղից
Յեմ ինչ տեսավ հնտեղից.
Վայ, յերանգ ե, մուրանգ ե,
Ու լաց յեղան յերկուսով.
Այրից յելան ու լուսով
Հեռու ծայրից աշխարհքի,
Ուրախ, զվարթ ձեռք ձեռքի,
Սարեր, ձորեր շրջելով,
Անուշ, անուշ զրցելով,
Ինչպես յերկու ազունիկ,
Յեկան հասան արքունիք.
Լուրը հասավ աշխարհին—
Կենդանի յե դշխունին:

Հենց են պահին թագունին
Նլի առած հայելին,
Հետը անուշ խոսում եր,
Ծովովելով ասում եր.
— Ո՛վ կա ինձնից ավելի
Արմաղ շարմաղ, սիրելի:
— Դու չքնաղ ես, խոսք չկա.
Խորթ աղջիկդ, են ինչ կա,
Նա յե քեզնից ավելի
Արմաղ-շարմաղ, սիրելի:

Նորից հուզվեց թագունին
Տվեց փշրեց հայելին

Դունից ուղիղ դուրս թռավ
 Խորթ աղջկան պատահով,
 Սիրտը ճաքեց ու մեռավ:
 Հենց վոր նրան հողեցին,
 Խորը, խորը թաղեցին,
 Հսկսեցին հարսանիք.
 Յերկու ջահել ջան. ջանիկ
 Պսակվեցին մուրազով.
 Դեռ աշխարհը յերազով
 Չեր տեսել եղպես խնձույթ.
 Յես ել առա մեծ հաճույթ.
 Ենքան զինի կոնծեցի,
 Լոկ բեխերս թրջեցի:

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0398292

ԳԻՆԸ 25 ԿՈՊ.
Цена 25 коп.

34
904

4925

А. С. Пушкин

**Сказка о спящей царевне
и о семи богатырях**

(На армянском языке)

**РОСТОВСКОЕ ОБЛАСТНОЕ
АРМЯНСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО
„БОЛЬШЕВИК“**

Ростов-Д., Ворошиловский пр., 27